

Кирил Христов

Кога печална есен
наближава

Кога печална есен приближава
и жълт листец по вятра полети,
в оставена от птичките дъбрава,
дете, обичаш ли да ходиш ти?

Обичаш ли под дъбове вековни,
по дни унесена във самота,
Да гледаш как едва пълзи мъглата
по чуците на Стара планина,
да плачеш над треватите и цветята,
попарени от ранната слана?

Девојко, ако в сладкото безумие
на есен теб по-мил е тоя свят,
ела по губещи се татък друми:
ний ще вървие мълком – и без думи
сърцата наши ще се разберат.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6999>]